

JØRN LIER
HORST

SÉRIE.....
WILLIAM WISTING

SUCHO

Knih
Zlín

Sucho

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst

Sucho – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha

Detektor

Skalnatém

Náhodami

Soliferem

Chránit

Naději

Předloktí

Zlín

JØRN LIER
HORST

SUCHO

JØRN LIER
HORST

SUCHO

Z norštiny přeložila Kateřina Křišťůvková

**Kniha
Zlín**

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Tørt land

Copyright © Jørn Lier Horst 2024

Published in agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůvková, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-259-1145-7

ISBN e-knihy 978-80-259-1153-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-259-1154-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-259-1146-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1

Hladina od minule poklesla o metr a v jezeře Farrisvannet se objevila stará veslice. Ležela na boku zcela zabořená v bahně, v trupu měla díru a záď spočívala v kalné vodě.

Evert Harting se posadil na okraj kufru auta a natáhl si holínky. Posunul si štítek kšiltovky a chvíli se jen rozhlížel po jezeře. Vzduch se ani nehnul a hladina byla téměř jako zrcadlo. Slunce se v ní odráželo tak silně, že musel pohled odvrátit.

Podél břehu zbyl po vodě široký bezbarvý pruh. Nedotčená oblast.

Připnul si opasek s náradím, z auta vytáhl detektor kovů a zkusmo jím máchl k zadnímu kolu. Jakmile se sonda přiblížila k ráfku, ozval se hlasitý tón a na monitoru naskočilo správné oznámení.

Když vykročil k místu, které hodlal prohledat, vznesl se před ním pták s dlouhým zobákem. Vyschlé jílové dno bylo popraskané. Po celé ploše se táhla pavučina trhlin. Někde vykuchovaly kameny, jinde polehávaly trsy suchého, zvadlého rákosí.

Tenká pevná krusta mu pod nohama praskala a drolila se.

Došel k velkému kameni, u něhož posledně skončil, a pustil se metodicky do práce. Jeho vlastní stopy z minule tu byly nádale patrné. Kráčel podél nich, až došel ke skalnímu výčnělku. Tam se obrátil a vydal se zpátky. Hukot aut na dálničním mostě jižně odsud sem doléhal jako vzdálený šum.

Detektor cosi zaznamenal. Vysokofrekvenční tón ohlásil, že v nevelké hloubce tu leží něco z lehkého kovu. Evert tušil, co to asi bude. Nohou předmět vydloubl – objevila se prázdná plechovka od piva. Zvířený prach ho zaškrabal v krku. Popošel dál, upravil citlivost a pokračoval.

Doufal, že najde stopy po někdejším hradu Fresjeborgen, který prý stával kdesi na břehu jezera, než ho někdy v sedmnáctém

století strhla povodeň. Údajně měl železné věžičky a nacházely se v něm také železné komnaty pro panny, Evert by se však klidně spokojil i s nálezem starého ručně kovaného hřebíku.

Párkrát si lokl z lahve na opasku a dál se věnoval pátrání.

Na vyschlém dně se jedno přes druhé válelo několik rozlámaných prken. Byla porostlá zelenými řasami a zčásti shnilá.

Přešel nad nimi sondou. Přístroj nevydal ani hlásku.

Pod skalami lemujícími zvolenou oblast uvázlo v bahně naplavené dříví. Vmanévroval sondu mezi šedivý kmen a kořen. Okamžitě cosi zaznamenala, zvukový signál rychle vystoupal a vzápětí prudce klesl. Indikátor na monitoru naznačoval, že by mohlo jít o měď nebo jiný dobře vodivý kov.

Evert detektor odložil a kořen odtáhl. Zjistil, že v jednom bočním kořeni uvízla zoxidovaná rybářská nástraha.

Kdykoli detektor zapípal, Evert zbystřil, ale většinou nacházel jen staré harampádí. Jednou objevil dánský stříbrňák z roku 1642, dvoušilink z doby krále Kristiána IV. Ležel na kraji pole táhnoucího se podél úvozu ve Stokke. Jindy narazil na stříbrný náprstek datovaný do konce devatenáctého století.

Nechal nástrahu nástrahou, vracel se ve vlastních stopách a snažil se máchat sondou tak, aby se nyní prohledávané úseky překrývaly s těmi už prozkoumanými. Do zátylku ho páliło slunce. Zpocená košile se mu lepila na tělo.

S každým máchnutím se blížil k vodě. Propočítal si, že mu zbývají ještě tři obrátky, ale vtom se detektor znovu rozpípal. Indikátor naznačoval, že by mohlo jít o zlato.

Evertovi se rozbušilo srdce. Kroužil sondou tak, aby místo nálezu zúžil. Pípala chvíli hlasitěji, chvíli zase tišeji. Monitor oznamoval, že nalezený předmět leží poměrně hluboko, ve dvaceti- až třiceticentimetrové hloubce.

Nejhlasitěji se signál ozýval nad úzkou prasklinou v suchém dně. Evert si místo označil hranou sondy, detektor odložil, kšiltovku si posunul do týla a rukávem košile si otřel pot z čela.

Na opasku měl připevněnou lopatku. Odepnul ji, klekl si a párkrát do suché hlíny rýpl. Potom ji začal prosívat mezi prsty. Obsahovala drobné kamínky a zbytky rostlin.

Věděl, že musí jít hlouběji, ale propracovával se vrstvami s námahou. Níže už půda našťestí byla vlhčí a hrudkovitější. Lopatku odložil a vytáhl dohledávací detektor. Namířil ho ke dnu jamky a přístroj se mu v dlani rozpípal a rozvibroval. Nález se podle všeho nacházel na krajíčku prohlubně.

Pot ho pátil v očích. Zamrkal, aby se ho zbavil, nabral do dlaně hlínu a rozdrobil ji. Nic. Zkusil to znovu a ucítil, že se prsty něčeho dotkl. Zvedl ruku a zjistil, že mu z ní visí nějaká šňůrka. Zlatý řetízek.

Dal si ho do dlaně a několikrát ho přehodil z jedné ruky do druhé, aby z něj opadala hlína.

Byl tenký, asi čtyřicet centimetrů dlouhý. Uprostřed měl přívěsek v podobě písmene A. Kroužek nejbliž zapínání byl poškozený, řetízek se nejspíš přetrhl.

Mírný závan větru rozvířil trochu prachu. Evert sevřel šperk v dlani a vstal. Po jezeře křižoval kajakář. Na druhé straně se slunce odráželo od několika pohybujících se aut. Evert měl dojem, že pod příkrým skalním srázem spadajícím prudce k vodě zahlédl lidi.

Dlouho je sledoval, pak polkl a znovu se zadíval na ruku. Opatrně ji rozevřel.

Takový řetízek viděl jenom na fotografiích v novinách – a to už bylo pár let.

Písmeno A mělo ve špičce vyvrtané očko, kterým byl řetízek protažený. Stejně očko se nacházelo v pravé nožičce písmene, takže svému majiteli či majitelce by přívěsek na krku visel lehce našikmo.

Evert písmeno očistil bříškem palce a nehtem oddloubl trošku hlíny nalepené na jedno očko. Potom nález strčil do náprsní kapsy a nohou do vyhloubené jamky nahnul hlínu.

Wisting se řídil popisem cesty, který mu poslali na telefon, a podle něj našel správnou odbočku. Po obou stranách hustě rostly listnaté stromy. Mezi větvemi prosvítaly sluneční paprsky, a větve tak vrhaly proužky stínu na klikatou šotolinovou cestu před ním.

Zanedlouho spatřil ostatní. Jejich auta stála v řadě za sebou v široké zatáčce poblíž místa, kde se otevíral pohled na jezero.

Zabrzdl a kolem vozu se zvedl prach. Na krajnici stál Nils Hammer se dvěma mladými uniformovanými kolegy.

Wisting otevřel dveře a vystoupil. Teplý motor za ním cvakal.

Hammer se napil vody z lahve.

„Říkal jsem si, že to asi nejdřív budeš chtít vidět, tak jsme zatím nic nepodnikli,“ oznámil mu.

Nováčci o kousek ustoupili. Wisting došel k nízkému plotu z kulatin a nahlédl přes jeho okraj. Pět metrů za plotem stál třetí policista. Při poklesu vody se objevilo kdeco, co bylo předtím skryté pod hladinou: stará lednice, sporák, sekačka na trávu, několik rolí zrezivělého ostnatého drátu, staré střešní tašky, neurčitý kovový šrot a motorka.

„To ty jsi tenkrát vyhlásil pátrání,“ připomněl mu Hammer. „LU 4813. Yamaha DT, sto kubíků.“

Na suchém dně byly patrné stopy, vedly kolem kovového haraburdí. Někdo zjevně k motorce došel a otřel poznávací značku, jinak se všechno zdálo nedotčené.

Wisting se otočil a zahleděl se k cestě, po níž přijel. Motorka ležela asi šest metrů od břehu. Pokud řidič nevybral zatáčku, nejspíš jel hodně rychle.

„Majitel pozemku tu plot vybudoval před sedmi lety,“ sdělil mu Hammer. „Aby sem lidi neházeli odpadky. Právě on nám nález ohlásil.“

Ve zkřiveném výfuku se odráželo slunce.

„Tomuhle místu se říká Pokřik,“ pokračoval Hammer. „Lidi z okolí tu totiž pokřikovali na převozníka, pokud se potřebovali dostat do Siljanu nebo do města.“

Ukázal na zbytky uvazovacích kůlů ve skále.

„Kudy se tam dá slézt?“ zeptal se Wisting.

Jeden policista mu vysvětlil, kudy šel: vyschlým korytem potoka na pravé straně planinky. Wisting odhrnul větev a pustil se po neschůdném skalnatém svahu. Hammer ho následoval.

Svah byl prudký, Wisting si proto přitáhl měkkou ratolest a prvních pár metrů se jí přidržoval. Na posledním úseku musel dávat velký pozor, aby mu nepodklouzla noha.

Mladý policista čekající dole se jim vydal naproti. Patřil k těm, kteří u nich teď v létě zaskakovali.

„Leží tu i trezor,“ ukázal jim.

Wisting si rukou zastínil oči před ostrým sluncem. Skutečně tu ležela šedá ocelová skříň, zpola zanořená do dna a zčásti zakrytá větvemi, které se zaklesly do kotouče ostnatého drátu. Vedle ní z bahna trčel promáčklý nárazník a snad teplomet.

„Jste všímavý,“ pochválil ho Wisting a zaznamenal, jak to nováčka potěšilo.

„Asi ho někdo ukradl, vybral a odhodil sem,“ usoudil mladík.

Wisting mu dal za pravdu.

„Pak se na něj mrkneme.“

Jali se spolu prodírat k motorce. Palčivé slunce vysušilo dno jezera tak, že bylo úplně tvrdé. Půda jim pod nohama křupala. Na jednom místě Wisting popraskanou vrstvu prošlápl. Zapadl do díry po půlku lýtka a musel se opřít o pračku. Když nohu vytahoval, začala do prohlubně prosakovat voda, ale sám se nenamočil.

Motorka spočívala na boku a přední kolo měla zabořené v hlíně. Společně s ní tu ležel řidič. Jeho černá bunda zčásti zakrývala nádrž a řídítka. Modré džíný se na něm už rozpadaly. Z vysoké boty trčelo pár šedých kostí.

Wisting motorku obešel, aby na ni viděl zpředu. Helma se válela asi o půl metru dál. Hledí měla sklopené, ale v otvoru pro krk se dala rozpoznat bledá změt kostí.

„Je to skoro přesně na den osm let, co zmizel,“ připomněl Hammer.

Wisting přikývl a v duchu si zopakoval řidičovo jméno.

Morten Wendel.

Bylo mu šestnáct. Život zmařený během jednoho osudového léta.

„Co ty na to?“ vyzvídal Hammer. „Byla to nehoda, nebo záměr?“

„Nevím,“ přiznal Wisting. „Všechna vodítka ukazují spíš na druhou možnost.“

Po pošel k motorce ještě o krok, dřepł si a odhrnul levý rukáv ztuhlé kožené bundy. Na rukojeti řídicích byly patrné zbytky kostí vpletené do něčeho, co vypadalo jako pozůstatky černé gumové rukavice.

Hammer si povzdychl a hlasitě zaklel.

„Co je to?“ zeptal se mladý policista vedle něj.

„Izolepa,“ sykl Hammer.

Nováček jeho rozrušení nechápal.

„Přilepil si ruku k řídicím, aby si to nemohl rozmyslet,“ vysvětlil Hammer. „Jakmile se rozjel, nebylo cesty zpátky. Musel s motorkou dopadnout na dno.“

Mladému kolegovi se při té představě zjevně udělalo nevolno.

„Dal jsem už echo technikům, jedou sem,“ dodal Hammer.

Wisting se napřímil, odvrátil se a rozhlédl se po hladině. Z jižní části jezera se sem blížil kajak. Kajakář se posouval vpřed rovnoměrnými pohyby, pádloval rytmicky.

Hodinky ukazovaly 13.48, pondělí 13. července. Léto ještě nebylo ani v polovině.

Evert Harting otevřel kufr auta, aby vytáhl detektor kovů, a spatřil prázdné plastové kanystry. Měl je naplnit, jenže na úkol úplně zapomněl.

Nechal je tam stát. Do zítřejšího rána s vodou vystačí. Letos poprvé jim došly zásoby ve studni. Z trubek se ozývalo pouze chrčení. Nejdřív si myslel, že se jim rozbilo čerpadlo, ale když zjistil, že studna prostě vyschla, byl vlastně rád, že ušetří peníze za opravu.

Jeho žena Ella seděla ve stínu zastřešené verandy a luštila křížovku.

„Zapomněl jsem dovézt vodu,“ přiznal, než se stihla zeptat. „Pokud ještě někam pojedu, vezmu ji pak.“

„Ty se ještě někam chystáš?“ podivila se.

Zavrtěl hlavou.

„Vyřídím to zítra.“

Usmála se na něj.

„Jasně. Našels něco?“

Evert zavrtěl hlavou. Řetízek měl schovaný v autě, v přihrádce u spolujezdce.

„Jenom haraburdí.“

Detektor odložil pod lavici a připojil ho k nabíjecímu kabelu.

„Dneska musíme ogrilovat ty kotlety,“ připomněla mu Ella. „Máme je v lednici už od čtvrtka.“

„Máš hlad?“

„Ne, zatím ne.“

„Ogriluju je potom.“

Podíval se na hodinky a vzápětí na teploměr pověšený na stinné straně sloupku. Půl třetí, sedmadvacet stupňů.

„V lednici je studená šťáva,“ řekla Ella.

Její muž přikývl a došel si dovnitř nalít sklenici. Hned se orosila. Donesl si ji ven a všiml si, že manželka má sklenici prázdnou.

„Domáci na sedm,“ pronesla Ella a podržela se propiskou pod bradou. „Začíná to na ‚i-n-t‘.“

Evert upíjel šťávu a rozhlížel se po zátoce, kam večer chodila pít vysoká.

S Ellou byl ženatý osmatřicet let. Dny trávili pořád stejně, i tady na chatě. Rozuměli si beze slov. Evert manželku podezíral, že křížovky využívá k zapředení hovoru. Občas totiž zřejmě odpověď znala, a přesto se zeptala, hledané slovo totiž mohla využít jako odrazový můstek k tomu, o čem si chtěla promluvit.

„Interiér,“ navrhl, písmena však nepočítal.

„Interiér není domáci a má osm písmen,“ namítla Ella. „Zkoušela jsem původně vnitřní, ale to tam neseďí.“

Seznámili se na ministerstvu, kde byl Evert zaměstnaný jako referent a Ella v účtárně. Zvláštní, že když po celý život pracovala s čísly, v důchodu věnovala tolik času křížovkám. I když možná právě proto.

„Mluvila jsi s Kjellem-Torem o tom záchodě?“ zeptal se.

„Jo, až přijede, podívá se na něj,“ odpověděla Ella.

Po smrti jejich rodičů si chatu nechali a bratra vyplatili, ten jim však dodnes zajišťoval údržbu.

„Kadibudka je ale v pohodě,“ řekla Ella. „Dřív jsme přece ani nic jiného neměli.“

Evert se napil. Spalovací toaletu sem také před pár lety instaloval Kjell-Tore. Doposud fungovala dobře, teď ovšem přestal zapalovač škrtat.

„Byl ve Flensburgu, vrací se domů,“ pokračovala Ella. „Poprosila jsem ho, aby ti koupil jägermeistera a ty klobásy, co ti tak chutnaly. Má v autě ledničku.“

„Fajn.“

Kjell-Tore k nim obvykle jezdil v polovině července. Vždycky na chatě společně strávili několik dní a pak si od něj Evert

s Ellou půjčili obytný vůz a na dalších pár dní se vydali na sever. Kjell-Tore zatím hospodařil u nich.

Nad vrcholky stromů na severní straně se objevil pták s velkými křídly a zakroužil nad hladinou. Několikrát křídly zatřepetal a zmizel za stromy na opačné straně zátoky.

„Interní,“ vyhrkl Evert a šťávu dopil.

Ella očividně nechápala, co tím myslí.

„Domáci. Takže interní.“

Zadívala se na křížovku, propiskou odpočítala políčka.

„To sedí,“ přikývla.

Tohle Evertovi šlo. Dokázal přemýšlet inovativně a neustále hledat alternativní řešení a odpovědi, což se mu na ministerstvu hodilo. Možná právě tenhle způsob uvažování ho dovedl k tomu, aby se v širších souvislostech zamyslel i nad tím zlatým řetízkem.

„Sednu si na chvíli dovnitř,“ oznámil ženě.

„V tomhle horku?“

Neodpověděl, jen došel k jídelnímu stolu, na němž ležel notebook. Ella ho následovala, ze džbánu v lednici si dolila šťávu a otevřela okno, aby se udělal trochu průvan.

Evert počkal, dokud neodešla, a pak do vyhledávače napsal dvě slova: *Annika* a *pohřešovaná*.

Mezi prvními výsledky se mu ukázaly články z norských internetových deníků. Sjel níž a místo nich si vybral článek ze švédského *Aftonbladet*. Horní část monitoru zaplnila fotografie připojená k vyhlášenému pátrání po čtrnáctileté Annice Bengtové. Podezření se mu tím potvrdilo. Dívka měla na krku stejný řetízek, jaký našel. Písmeno A, značící jméno Annika, jí spočívalo na opálené pleti hned pod krční jamkou.

Článek byl starý skoro čtyři roky. V době jeho uveřejnění se Annika pohřešovala už pět dní. Pátrací akce mezitím skončila a policie neměla žádné stopy.

Švédský vedoucí vyšetřování byl vyfotografován v kempu Bovikstrand Camping poblíž Göteborgu, kde Annika v době

svého zmizení pobývala s rodiči. Snímek v novinách patřil mezi její poslední. Takhle fotografie provázela každický článek o případu jak ve švédských, tak v norských i dánských médiích. Dívka se trochu podobala Annice z filmů o Pipi Dlouhé punčoše. Měla rozčepýřené tmavé vlasy a tmavé oči, nápadně zúžené do tenkých čárek od toho, jak se usmívala.

Existovaly i jiné fotografie, které uveřejnili její kamarádi. Ty se pak šířily dál. Spousta z nich vznikla ve škole ve Vetlandě, ale většina pocházela z posledního léta v Bovikstrandu. Na jedné byla Annika zahrabaná do písku, ven jí vyčuhovala jen hlava. Tenhle snímek patřil mezi ty nemnohé, na nichž nebyl zlatý řetízek vidět.

Evert obrázky zavřel a našel si další článek, tentokrát z loňského léta. Anničino zmizení bylo stále záhadou. Veškeré stopy končily ve chvíli, kdy Annika těsně před půlnocí opustila partičku kamarádů na pláži. Měla přenocovat v karavanu společně se dvěma kamarádkami, ale nejdřív si chtěla pro něco dojít k rodičům. Kamarádky se domnívaly, že změnila plány, zatímco rodiče se domnívali, že dcera pokojně spí na druhém konci kempu. V článku uveřejněném tři roky poté se ani ne naznačovalo, že by se mohlo jednat o něco jiného než trestný čin.

Ella si venku na verandě pustila rádio. Měla naladěnou stanici s dopravními informacemi a hudbou.

Evert se vrátil k vyhledávání a zkusil kombinaci slov *Annika Bengtová* a *řetízek*. Našel jen články, kde se o řetízek s písmenem A psalo v rámci dívčina popisu, a nestálo tam nic o tom, kde byl řetízek koupený nebo odkud ho dívka měla.

Říkali tomu „řetízek s písmenem“. Existoval v různých variantách. Ten, který našel, na internetu nazývali „řetízek se šikmou zlatou iniciálou“. Dohledal jeden norský obchod, který prodával přesně takové typy. Označovali je tam za „personalizovaný šperk asymetrického stylu“ a stály méně, než čekal. Necelé tři tisíce korun za řetízek včetně přívěsku.

Tisíce spokojených zákazníků, hlásaly webové stránky obchodu. Pokusil se odhadnout, kolik takových šperků se asi může prodat. Ženy tvoří polovinu obyvatel Norska, dumal. Nedomákal si ovšem představit, že by něco takového nosila Ella. Na to byla moc stará. Zaokrouhlil tedy číslo dolů na dva miliony, čímž vynechal jak nejstarší, tak nejmladší generaci. Písmen v norské abecedě je devětadvacet, ne všechna se ale používají stejně často. Pokud by dva miliony vydělil dvaceti, získal by sto tisíc potenciálních zákaznic. Říkal si, že víc než jedna ze sta by si stejný řetízek jistě nekoupila. Je to podobné, jako když na ulici člověk mine sto žen a teprve pak potká jednu, která na sobě má stejný kousek oblečení jako některá z té předchozí stovky.

Jedna ze sta.

Tisíc řetízků prodaných v Norsku. A odhadem dvojnásobek ve Švédsku.

Kolik z těchto žen mohlo řetízek ztratit?

Pravděpodobnost byla malá.

Pomalým pohybem notebook zaklapl. Jen si tak trochu cvičil mozek. Nikam se ale nedostal. A těžko říct, jestli by se tím měl dál zabývat.

Najednou se v místnosti zjevila Ella. U počítače mu čas utekl. Strávil u něj skoro dvě hodiny.

„Nezbylo nám i trochu bramborového salátu?“ zeptala se a otevřela lednici.

Evert vstal.

„Zapálím gril,“ nabídl se, ale ještě chvíli tu zamyšleně postál.

Usoudil, že by měl ten řetízek zahodit tam, kde ho našel, jen do ještě větší hloubky.

Na rozpraskaném dně jezera nebyl jediný kousek stínu. Wisting vyšplhal zpátky k Hammerovi a dál sledoval kriminálně techniky shora. V lese za nimi se hádalo několik vran.

Wisting se opřel o nízký plot z kulatin. Mladík, který zmizel i s motocyklem, se mu občas připomínal. Dráždilo ho, že ten případ neobjasnili. Už sice nepřemýšlel o tom, co se stalo, přesto cítil jistou prázdnotu. Nález chlapcova těla mu však uspokojení také nepřinesl. Spíš naopak. Teď už nebylo možné pohnat Mortena Wendela k odpovědnosti za to, co spáchal.

Technici na prostranství pod nimi postupovali metodicky. Než se pustili do dalšího úkonu, pořídili vždy přehledové snímky a změřili si vzdálenosti. Zadní kolo motorky leželo šest metrů a třináct centimetrů od břehu, v místech, kde by za běžného stavu vody dosahovala hloubka přibližně pěti metrů.

Techniky pozorně sledoval i mladý policista, který předtím na Wistinga čekal dole u harampádí.

„Můžu se vás na něco zeptat?“ nadhodil opatrně po chvíli mlčení.

Wisting jen pokývl.

„Jak se vlastně člověk stane vyšetřovatelem?“

Mladíkovi mohlo být jen lehce přes dvacet. Jeho rodina zřejmě pocházela z Pákistánu nebo z nějaké okolní země. Vlasy měl tmavé a husté, vousy upravené – nicméně kvůli nim vypadal starší.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se ho Wisting.

„Daniel,“ představil se mladík a současně natáhl k Wistingovi ruku. Ten si s ním potřásl.

„Daniel Rana,“ upřesnil a rodné jméno teď vyslovil poněkud cizeji než poprvé.

Wisting už tohle jméno zahlédl v několika hlášeních.

„Aha, tak to jste vy,“ přikývl. „Jel jste minulý týden k vloupání do toho skladiště v Hegdal, že?“

„Přesně tak. Objevily se v tom případu nějaké nové skutečnosti?“

Wisting zavrtěl hlavou.

„Tak vy byste chtěl být vyšetřovatel?“

„Jeví se mi to jako zajímavá práce,“ připustil Rana.

Ve vysílače se ozvalo operační středisko. Operátor je potřeboval poslat na dálnici E18, aby asistovali hlídce na motocyklu, která se marně snažila zastavit kličkující vozidlo. Zbylí dva policisté odspěchali k autu, Daniel Rana tu však zůstal.

„K práci vyšetřovatele vede řada cest,“ pokusil se Wisting odpovědět na otázku. „Nejdůležitější ale je mít o ni zájem.“

Přesně tak tomu bylo v jeho případě. První roky po absolvování policejní akademie strávil jako pochůzkař. Zatímco mnozí jeho spolužáci pouze sepisovali hlášení o tom, co viděli na místě činu, nebo zpracovávali jiné úkoly, sám s oblibou sledoval, jak se případ vyvíjí. Dělal nejenom to, co se od něj očekávalo, prováděl i vlastní šetření a připojoval k vyšetřování další informace. Toho si nadřízení všimli a díky tomu se mu pootevřely dveře na oddělení kriminální služby a vyšetřování. Dneska to chodilo jinak. Formálnímu vzdělání se přisuzoval větší význam než osobnostním předpokladům.

„Čeho si u zájemců o tu práci všímáte?“ vyzvídal Rana.

„Několika věcí. Očekávám široké spektrum zkušeností, ale taky těžko měřitelné schopnosti. Třeba schopnost spolupracovat nebo vidět souvislosti mezi jednotlivými střípky informací.“

Opět se odmlčeli a sledovali, jak se technici lopotí. Všechny kosti ukládali do velké papírové krabice, šatstvo třídili, označovali a balili do papírových sáčků.

„Prostě jen tak zmizel?“ zajímal se Rana.

„Byla to záhada,“ přitakal Hammer.

„Měl ten večer strávit pár hodin doma sám,“ začal vysvětlovat Wisting. „Když se rodiče vrátili, byl i s motorkou pryč. Počítali

s tím, že se jel jenom projet, ale protože se nevrátil, dostali strach, že někde havaroval. Nejdřív volali na pohotovost a do nemocnice, pak na policii. Nikdo nic nevěděl.“

„Nenašly se žádné stopy?“ podivil se Rana.

„Vůbec žádné,“ odpověděl Hammer a lokl si vody z lahve.

„Ale vyhlásili jste po něm pátrání, ne?“ vyptával se mladík dál. „Někdo ho snad musel vidět.“

Hammer zašrouboval víčko.

„Uveřejnili jsme jeho portrét i fotku motorky, ale ničeho konkrétního jsme se nedobrali,“ odvětil.

„Co záznamy z videokamer na benzínkách a tak podobně?“ nevzdával se Rana.

„To všechno jsme prověřili,“ vložil se do hovoru opět Wisting.
„A nic.“

„A sousedi? Nikdo ho neviděl ani neslyšel, jak startuje a odjíždí?“

„Z domova se nejspíš vyplížil ve vší tichosti,“ řekl Hammer.
„Teď už známe důvod.“

Pokývl k technikům, kteří zjevně končili. Jeden z nich si otíral čelo kapesníkem.

„Proč se zabil?“ chtěl vědět Rana.

Wisting zalétl pohledem k Hammerovi, jako by se ho ptal, jestli chce ten příběh převyprávět sám. Než někdo z nich stihl promluvit, ozval se rachot těžkého motorového vozidla. Po úzké šotolinové cestě se blížil odtahový vůz a ohýbal větší i menší větve. Když dojel na jejich úroveň, z kabiny se vyklonil řidič, mladý muž v šedivém tričku se skvrnami od zaschlého potu ve výstřihu. Wisting k němu přistoupil a vysvětlil mu, co potřebují. Řidič vyskočil ven, rozhlédl se, zacouval k nízkému plotu a srovnal se do požadované polohy.

Technici začali zajištěné nálezy shromážděné u paty skalnatého svahu ukládat do zvedacího vaku. Řidič odtahového vozu vysunul rameno jeřábu nad okraj a spustil jim lano s hákem. Zanedlouho bylo vše potřebné nahoře.

Helma ležela ve velkém igelitovém pytli. Zdálo se, že v ní ještě jsou zbytky tkání a vlasy.

Wisting otevřel sáček s koženou bundou a sáhl pro ni. Prohmatal ji, a poněvadž ucítil, že v náprsní kapse cosi leží, podal ji Ranovi.

„Podívejte se, jestli v ní něco nenajdete,“ vyzval ho.

Mladík ji promáčkal stejně jako předtím Wisting a vytáhl peněženku. Byla tuhá, švy na mnoha místech povolily. Když ji otevřel, kůže praskla.

Peněženka měla přihrádky na bankovky a karty i kapsičku na mince na zip. V nejhořejší přihrádce na karty byl zastrčený růžový plastový řidičák. Rana ho vytáhl a rychle se na něj podíval, pak ho předal Wistingovi.

Text i fotografie byly stále dostatečně zřetelné. Morten Wendel, řidičské oprávnění skupiny A1.

Morten si hned ten den, co řidičák dostal, koupil malou motorku. Za tři měsíce s ní zmizel.

Rana prohlédl zbytek peněženky. Našel ještě platební kartu a průkazku do knihovny, obě vystavené na téže jméno. V přihrádce na bankovky objevil padesátikorunu společně s několika rozmočenými papíry. V kapsičce na mince leželo dvanáct korun a klíček.

Wisting si řidičský průkaz nechal a Rana vrátil peněženku i s bundou zpátky do sáčku.

„Nemluvil jsi poslední dobou s jeho rodiči?“ zeptal se ho Hammer.

„Ne, naposledy loni v létě,“ odpověděl Wisting.

Řidič odtahového vozu vytúroval motor. Rameno jeřábu se posunulo směrem k motorce. Technici už na ni mezitím připevnili zvedací popruhy. Motorka se pomalu vynořovala ze ztuhlého bahna. Přední blatník visel nakřivo. Ze stroje odpadlo několik hrud hlíny. Jeden technik přivázel k zadnímu kolu lano a směřoval motorku k odtahovému vozu. Na korbu klesla s kovovým zachrastěním.

„Zakryjte ji plachtou,“ požádal Wisting. „Ještě jsem neinformoval pozůstalé.“

Otočil se a chtěl vykročit k autu.

„A co ten trezor?“ zastavil ho Rana.

Wisting se vrátil k okraji svahu a zadíval se na šedou kovovou skříň. Ležela dvířky dolů pod rolí ostnatého drátu a dalším harampádím.

„Nechte ho naložit taky,“ řekl. „A zkuste zjistit, odkud je.“

Vchod se nacházel na stinné straně jednoduchého domku. V sousední zahradě výskalo na trampolíně několik dětí.

Wisting stiskl tlačítko zvonku, ale neslyšel, jestli se uvnitř ozývá zvonění.

Nalevo ode dveří stály tři džbány se světle fialovými květinami. Před nimi byla zřetelná mokrá skvrna, jako by je právě někdo zalil.

Nikdo neotevíral. Wisting stiskl tlačítko znovu a několikrát i zaklepal. Pořád nic. Škvírou mezi dveřním křídlem a zárubní viděl, že je zamčeno. Usoudil, že domácí třeba sedí na zahradě z druhé strany domu.

Sešel po schodech na štěrkovou cestičku. Než zabočil za roh, zastavil na ulici menší nákladní vůz. Motor chvíli běžel na prázdno, pak utichl.

Wisting se vydal na ulici. Vedle auta stál Allan Broch-Hansen a listoval nějakými papíry. Pořád zajišťoval přepravu zboží. Jméno firmy měl natištěné jak na tričku, tak na boku vozidla. To vypadalo nově, jen řidič od minule zestárl. Byl hubenější a prošedivělý. Jakmile Wistinga zaznamenal, trhl sebou a jeden papír mu upadl.

„Stalo se něco?“ vyhrkl.

Wisting zavrtěl hlavou.

„Ničeho se nebojte,“ snažil se ho uklidnit.

Allan Broch-Hansen se zadíval k domu.

„Mluvil jste s Irenou?“

„Nedozvonil jsem se,“ opáčil Wisting.

Výskání v sousední zahradě zjevně přešlo v hádku. Broch-Hansen se sklonil a papír zvedl.

„Máme zvonek odpojený,“ sdělil Wistingovi a zkoumavě si ho prohlížel.

„Přišel jste kvůli Adině?“

„Zčásti, jsem tu kvůli Mortenu Wendelovi.“

Broch-Hansen zamrkal. Po tváři se mu mihl stín.

„Našli jste ho?“

„Domníváme se, že ano. Nemůžeme to probrat uvnitř?“ máchl Wisting rukou k domu. „Pokud to tedy nechcete manželce sdělit raději sám.“

„Nechci,“ odmítl Broch-Hansen. „Pojďte dál.“

Vy Kročil ke dveřím první. Žáda měl prohnutá. V polovině cesty k domu se zastavil a k Wistingovi se otočil.

„Adina přijede ve středu domů. Pustili ji na týden. Je teď ve středisku pro závislé a psychicky nemocné v Hurumu.“

„Daří se jí dobře?“

Broch-Hansen pokrčil rameny.

„To se zatím nedá říct.“

Odemkl a zavolal manželčino jméno. Vynořila se na konci chodby a přes mužovo rameno se zadívala na návštěvníka.

„Adina je v pořádku,“ ujistil ji manžel. „Našli toho Wendelovic kluka.“

Irena Broch-Hansenová spráskla ruce.

„Mrtvého?“

Její muž zalétl pohledem k Wistingovi.

„On ti všechno řekne,“ pronesl a zul se.

Wisting ho následoval. Boty měl pokryté šedivým prachem z vyschlého dna jezera a kalhoty samou skvrnu.

Vešli do obývacího pokoje. Ve dveřích na terasu pohlávala záclona. Irena Broch-Hansenová je zavřela.

„Můžeme se posadit tady,“ řekla a rovnou se usadila na pohovku.

Její muž zaujal místo vedle ní. Wisting zvolil křeslo z druhé strany nízkého stolku.

„Je mrtvý. Zemřel už tenkrát.“

Ti dva na pohovce se na sebe rychle podívali. Na stěně za nimi visela fotografie jejich dcery pořízená na střední škole.

Tehdy v létě jí bylo sedmnáct, chodila o ročník výš než Morten Wendel. Byli sousedé, oba pobývali pár dní sami doma, protože rodiče odjeli. Adina se slunila na terase a Morten se protáhl dírou v živém plotě a požádal ji o pomoc. Prý že jejich pes divně dýchá a on se bojí, že se udusí.

Adina se za ním rozběhla k domu.

„*Mám ho u sebe v pokoji,*“ vysvětlil a vyklusal schody do patra.

Když do pokoje vešli, vypadal pes naprosto zdravě – jen byl rád, že už nebude muset být zavřený. Usoudili, že mu asi něco zaskočilo, ale že se toho dokázal zbavit. Zpětně Adina dospěla k závěru, že si to Morten celě naplánoval.

„*Nechod,*“ zaprosil a postavil se do dveří. „*Moc ti to sluší.*“

Vysmála se mu, a když na ni začal sahat, prosmýkla se kolem něj. Podařilo se jí uniknout na chodbu, jenže pod schody ji dohonil. Nedokázal ji dostat zpátky do patra, a tak ji znásilnil v obýváku. Hodinu ji držel přivázanou k nábytku, do úst jí nacpal roubík. Když potom šel do koupelny, osvobodila se a nahá vyběhla na ulici.

„Kde jste ho našli?“ zajímal se Allan Broch-Hansen.

Wisting mu pověděl o motorce a místě nálezu ve vyschlé části jezera.

Irena Broch-Hansenová se rozplakala. Wisting pochopil, že úlevou.

„Omlouvám se,“ řekla po chvíli. „Nevědět, kde je, bylo strašné.“ Několika prsty si otřela oči. „Hlavně Adina to samozřejmě nesla těžce, protože netušila, jestli se nevrátí a neudělá to znovu.“

„Spáchal sebevraždu?“ chtěl se ujistit její muž.

„Všechno tomu nasvědčuje,“ přikývl Wisting.

Mortena zatkli pár hodin poté, co mu Adina utekla. Vyrukoval s vlastní verzí události, tvrdil, že ona za ním přišla v bikinách a chovala se vyzývavě. Prý všechno proběhlo dobrovolně. Stopy na místě činu však hovořily jinak. Po dvou týdnech vazby ho policie ovšem propustila, zčásti kvůli nízkému věku. Šest dní nato zmizel.

Wisting se zadíval na Allana Broch-Hansena.

„Říkal jste, že Adina za dva dny přijede domů?“

„Ve středu,“ potvrdil tázaný.

„Možná byste jí to měli předem říct. Určitě se o tom bude psát v novinách.“

„Nemohla by přijet o den dřív?“ nadhodila s nadějí v hlase Adinina matka. „Nemůžeme jí to vykládat po telefonu, ale kdybych si promluvila s ředitelem, jistě bychom si ji mohli vyzvednout zítra. Všichni tam vědí, co zažila a co ji trápí.“

„Já mám zítra spoustu jízd,“ namítl její manžel.

„Ty by snad mohly den počkat, ne? Stejně bychom tam jeli ve středu.“

Broch-Hansen přitakal.

„Udělejme to tedy tak.“

U stolu se rozhostilo ticho. Wisting očekával zahořklejší reakci. Zvláště Irena Broch-Hansenová přičítala veškerou vinu za Adininy problémy někdejšímu znásilnění. Fakt, že se Morten jen tak vypařil a nikdy se nemusel ze svého činu zodpovídat, věc ještě ztěžoval. Před osmi lety byla Adina aktivní, po tom znásilnění se uzavřela do sebe. Trpěla úzkostmi a depresi, několikrát se pokusila o sebevraždu, pila a fetovala. Nalezenním pachatele se situace naprosto změnila. Nejistota byla rázem pryč. Pro oběť by tak mohlo být snazší zážitek zpracovat.

Wisting jim oznámil, že půjde.

„Můžu se tu ještě zastavit, až bude Adina taky doma,“ nabídl se. „Jistě bude mít spoustu otázek.“

„To by bylo fajn,“ odpověděla mu Irena Broch-Hansenová.

Wisting se zvedl. Allan Broch-Hansen také.

„Informovali jste Reidara a Gunn Hilde?“ napadlo ho.

Jeho manželka si odfrkla, jako by si Mortenovi rodiče nezaslouhovali ani špetku pozornosti.

„Zatím ne,“ připustil Wisting. „Zajedu za nimi později.“

„Neříkejte jim, že jste byl u nás,“ požádala ho.

Wisting přikývl a Broch-Hansen ho vyprovodil ke dveřím.

Když Wisting musel sdělit pozůstalým smutnou zprávu poprvé, podepsalo se to na něm víc, než čekal. Šel tehdy jedné matce oznámit, že se její syn utopil. Nedokázala ani stát. Sespala se na podlahu a byla úplně mimo sebe. Svíjela se z té ztráty v bolestech a Wisting její utrpení nemohl nijak zmírnit.

Věděl, že sdělovat někomu zprávu o úmrtí není snadné. Slova vždy znějí nemilosrdně, bez ohledu na to, jak soucitně je oznamovatel přednese. Ale právě proto teď nechtěl ten obtížný úkol přenechat nikomu jinému.

Gunn Hilde Wendelová zrovna hadicí kropila květinový záhon. Byla bosa, na sobě měla sukni a tílko a na hlavě slamák. Chvilí trvalo, než si všimla, že není sama. Wisting musel po spáleném trávníku dojít až k ní. Ve chvíli, kdy ho uviděla, se proud vody stočil na suchou trávu.

Wisting pokývl a pokusil se ji pohledem uklidnit. Než se jí povedlo zavřít kohoutek, voda stihla vytvořit menší kaluž.

„Dlouho jsme se neviděli,“ pronesla Gunn Hilde Wendelová a otřela si ruce do sukně. „Myslela jsem, že už jste šel do důchodu.“

„Pravidla pro odchod do penze se změnila,“ usmál se Wisting. „Nesu vám špatné zprávy,“ řekl pak vážně.

„Jde o Mortena?“

„Ano.“ Wisting se rozhlédl. „Je váš muž doma?“

Žena ukázala na dveře.

„Je uvnitř.“ Pokynula Wistingovi, aby ji následoval.

V domě panovala příjemná teplota. Reidar Wendel seděl u kulatého konferenčního stolku, u nohou mu ležel hnědý voríšek. Při pohledu na příchozí odložil mobil a vstal. Na stěně za ním hučela klimatizace a ochlazovala vzduch.

„Přišel kvůli Mortenovi,“ oznámila mu manželka.

„Našli jste ho?“

„Před pár hodinami,“ potvrdil Wisting.

Manželé chvíli postávali a jen na sebe koukali, pak Reidar Wendel Wistingovi gestem naznačil, ať se posadí. Ten si přitáhl židli a pes se zvedl. Popošel o pár kroků a zase si lehl. Přibližně na stejné místo, kde Morten znásilnil Adinu.

Wisting se znovu rozhlédl po místnosti. Nábytek a ostatní zařízení byly povětšinou stejné jako na fotografiích z místa činu. Na témže místě stál i velký jídelní stůl, k jehož nohám Morten sousedovic děvče přivázał.

Wisting se opanoval a vytáhl zápisník, aby si mohl poznamenat čas a další údaje.

„Našli jsme ho i s motorkou na dně Farrisvannet,“ spustil, ovšem hned se opravil. „Tedy na bývalém dně. Hladina je teď kvůli suchu skoro o pět metrů níž.“

Manželé přikývli.

„Zřejmě nevybral zatáčku,“ pokračoval Wisting. „Na málo používané cestě na západním břehu jezera, u Vassviku. Tomu místu se říká Pokřik.“

„Copak jste tam nehledali?“ pronesla příkře Gunn Hilde Wendelová.

„Budu se muset podívat do spisu, ale nic tomu nenasvědčuje,“ připustil Wisting.

„A proč jste tam nehledali?“

„Pátrání probíhalo na silnicích a v příkopech, jenže na to, abychom ho našli, by byla potřeba potápěči.“

Na chvíličku se odmlčel, v hlavě si sumíroval další větu, aby tu důležitou informaci zprostředkoval co možná nejšetřeněji.

„Leccos naznačuje, že do vody sjel cíleně.“

Ačkoli se snažil vyjádřit opatrně a ohleduplně, vyzněla jeho slova nemilosrdně.

Gunn Hilde Wendelové se rozechvěl hlas.

„Jak něco takového můžete říct?“ vyhrkla.